

KEŇA

fotografie

Výstava fotografií Daniely Hyklové a Karolíny Hyklové
Galerie střediska Teiresiás MU
16. 10. 2012 – 30. 1. 2012

Bc. Karolína Hyklová

- *narozená 26. 9. 1988*
- *od narození neslyšící*
- *v letech 2009-2012 studovala na ČVUT v Praze obor Optika a optometrie*
- *nyní pracuje jako moderátorka různých akcí pro neslyšící a studuje na Masarykově univerzitě obor Speciální pedagogika*
- *fotografování se věnuje ve svém volném čase*

K fotografování mám blízko už odmala. Asi ve dvanácti letech mi rodiče koupili první fotoaparát, ještě na kinofilm. Fotografování mě okamžitě chytlo. Naučila jsem se základy a pak jsem si půjčila od kamaráda jiný fotoaparát – digitální, bez kinofilmu.

Svůj vlastní digitální fotoaparát jsem dostala až později. Pamatuji si, že jsem jela do Francie a poprvé jsem s sebou vlastní malý digitální kompaktní fotoaparát. Byl malý, ale pro mě měl jednu výhodu - mohla jsem udělat tisíce a tisíce fotografií a ne jen 36 na klasický kinofilm.

Od té doby pořád fotím a fotím, fotoaparát vždy беру s sebou na různé výlety, dovolené a další akce. Ráda také zkouším různé novinky, zkouším i nové nebo speciální objektivy.

Fotografování je nejen můj koníček, ale je to pro mě i forma relaxace. Když mám špatnou náladu, vezmu si fotoaparát a vyrazím někam ven.

Fotografování mě uklidňuje a vrací mi pohodu.

MgA. Daniela Hyklová

- *narozená 19. 7. 1980*
- *od narození neslyšící*
- *v letech 2006 – 2010 absolvovala obor Výchovná dramatika neslyšících na JAMU v Brně*
- *od roku 2005 pracuje jako lektorka znakového jazyka (UNB, Trojrozměr)*
- *fotografování se věnuje ve svém volném čase*

Fotografování mne zajímalo už jako malou holku, kdy jsem brala rodičům fotoaparát. Jsem neslyšící od narození a neslyším vůbec zvuky či hudbu, vnímám tedy hlavně pomocí zraku, a proto moc ráda fotografuji. V dospělosti jsem se přihlásila na kurz digitální fotografie a vytváření fotografií.

Zpočátku jsem fotila různé věci, např. krajiny, lidi, přírodu, zvířata, ale v dnešní době se zaměřuji spíše na detail (detail těla, černobíla fotografie atd.). Je pravda, že je důležité si pořídit kvalitní fotoaparát a objektiv, bez dobré techniky se kvalitní fotografie podaří jen náhodou. Dobré vybavení mi umožňuje také získávat více zkušeností. Proto si vždy se sebou беру fotoaparát, bez něj to už ani nejsem já.

Mnoho neslyšících má rádo fotografování, protože fotografie jim mohou sloužit jako deník. Neradi píšou deník v češtině, zachytit své zážitky pomocí fotografie je jednodušší a rychlejší. Z fotografií pak vytvářejí vzpomínková alba nebo fotoknihy. Já osobně si deník nepíšu, ale ráda pořizuji fotografie z událostí, které si pak mohu kdykoliv v klidu prohlížet a vzpomínat.

Své fotografie vystavuji i na webu. Moje webová stránka se nachází na adrese <http://www.danipori.com> a jsou tam uloženy mé fotografie a fotokoláže, které ráda tvořím. Na mých stránkách lze nalézt fotografie z mnoha akcí pořádaných Neslyšícími, jako jsou plesy, zábavy, sportovní události a další. Ráda se těchto akcí účastním, fotografie pak dávám na své webové stránky

co nejrychleji, protože účastníci i další Neslyšící se na fotografie hodně těší a rádi si je prohlížejí.

I když nyní používám výhradně digitální fotoaparát, ráda bych vyzkoušela fotografování na kinofilm pomocí nějakého historického fotoaparátu.

... jak jsme se vlastně dostali k cestě do Keni?

Vzniklo to tak, že jsme jednoho dne byli společně (Karolína s přítelem a já s manželem) v restauraci a přemýšleli o tom, kam na dovolenou. Padl návrh letět do Keni. Toho jsem se hned chytla, do Keni jsem se chtěla podívat už dávno. Bylo to také naše velké přání, hlavně proto, že uvidíme zvířata, která u nás ve volné přírodě nežijí, a setkáme se s lidmi naprosto odlišnými od nás. Opravdu jsme si to moc přáli.

Proč bychom vlastně nemohli jet do Keni ve čtyřech? Je to lepší, než cestovat ve dvojici. Domluvili jsme se a hned objednali letenky. Snažili jsme se najít co nejlevnější, což se povedlo, ovšem s třemi přestupy. Hrozně jsme se těšili. Neměli jsme představu, jaké to v Keni doopravdy je. Přílet a pobyt v Keni byl pro mě tím nejsilnějším zážitkem v životě.

Byla to naše nejlepší dovolená. Vše, co jsme viděli, zažili, koho jsme potkali a všechna místa, na kterých jsme byli, prostě vše, nám připadalo neskutečné. Nevěděly jsme s Karolínou, co dříve fotit. Naším hlavním tématem byli lidé, obyvatelé Afriky. Fotily jsem opravdu hodně. máme nějakých 7 – 8 tisíc fotek, z nichž je samozřejmě velmi těžké vybrat ty nejlepší. Nakonec jsme vybraly, ale fotografie, které můžete na výstavě vidět, jsou jen velmi malým výběrem ze všech fotografií, které jsme si z Keni přivezly. Pevně doufáme, že se vám bude výstava líbit.

Kromě skvělých zážitků a nynější výstavy se nám povedla se ještě jedna úžasná věc. Po návratu z Keni jsme oslovili několik časopisů, zda by měli zájem o vydání článku o naší cestě. Naší nabídky využili v české verzi časopisu National Geographic a článek o naší cestě si můžete přečíst v tištěném časopise i na internetu (<http://www.national-geographic.cz/detail/ctyri-neslysici-sami-v-africe-jak-cesi-pokorili-prirodu-i-slavne-pruvodce-29866/>).

Keňa

Keňská republika je přímořský stát ve východní Africe při pobřeží Indického oceánu. Sousedí na západě s Ugandou, od 9. července 2011 na severozápadě s Jižním Súdánem, na severu s Etiopií, na východě se Somálskem a na jihu s Tanzanií. Keňa je známá svými národními parky v savaně a velkou vůlí lákat zahraniční turisty. Země je prezidentskou republikou. Keňa je pojmenována po nejvyšší hoře Mount Kenya, nacházející se uprostřed státu.

Nairobi

Nairobi je hlavní a největší město Keni, které se nachází na jihozápadě země. Je nejhustěji zabydleným městem východní Afriky a momentálně v něm žije okolo 3 milionů lidí.

Město bylo založeno jako zastávka keňsko-ugandských železnic na trati spojující Mombasu s Kisumu. Vysoká nadmořská výška zde vyloučila rizika tropických chorob. Již v roce 1896 zde byl založen sklad zásob krmiva pro tažný dobytek. V roce 1899 byla na místo přivedena železnice a založen železniční úřad. Počet obyvatel města postupně rostl z 8 000 v roce 1901 na 350 000 v roce 1963, dále na 1,5 milionu v roce 1994 a na 2,94 milionu v roce 2006. Většina obyvatel žije v Kibeře, největším slumu Afriky, který se nachází na okrajích města.

Slum Kibera

Slum Kibera (v jazyce původních osídlenců znamená kibra les nebo džungli) leží jen pět kilometrů od centra keňské metropole a na rozloze 2,5 kilometrů čtverečních tu žije přes milion lidí. Pro srovnání zhruba stejný počet obyvatel Prahy žije přibližně na 200krát větší rozloze. Slum je plný odpadků a bahna, průměrný věk tu je 35 let. Přes 80 procent obyvatel má AIDS a polovina trpí malárií. Drtivá většina obyvatel je bez práce.

Kibera je jeden z největších slumů v Africe, na jihozápadním okraji keňského hlavního města Nairobi ve vzdálenosti pět kilometrů od centra na rozloze 2,5 km². Jeho populace přesahuje milion obyvatel, odhadovaná hustota zalidnění je 300 000 osob/km². Vznikl v roce 1920, kdy britské koloniální úřady dovolily núbijským vojákům usadit se na okraji Nairobi. Z jazyka núbijských osídlenců

pochází i jméno slumu - *kibra* v jejich jazyce znamená *les, džungle*. Po vzniku nezávislé Keni (1963) se ve slumu zvýšilo množství nelegálních staveb.

Obydlí ve slumu jsou většinou vyrobená z vlnitého plechu nebo z hlíny a klacků. Boudy jsou nalepeny na sebe, mezi nimi protékají stoky plné odpadků, které se rovněž povalují všude. Plocha slumu je bahnitá. Obyvatelé jsou převážně bez práce (90%) nebo se živí příležitostnými prodeji, chovem dobytka a dopravou. Průměrný věk se pohybuje kolem 35 let, AIDS má asi 80% obyvatel, polovina trpí malárií. Ve slumu je kolem 300 křesťanských kostelů (chatrče s křížem na střeše) a několik základních škol, v nichž vyučují místní obyvatelé.

(zdroj: Wikipedie)

Masarykova univerzita

Teiresiás

Středisko pro pomoc studentům se specifickými nároky

2012